

היום שנה למות אריה ויינשטוק

* *

*

כבר עברה שנה מהיום ההוא, בו הגיעה אלינו הבשורה על סותו של אריה, הבשורה, אשר לא רצינו להאמין בה. כי אין להאמין במותו של חבר זה, שהיה סמל של נעורים, של חיים שופעים ובכל זאת חקפה אותו המחלה והכריעה אותו אחרי התאבקות קשה וממושכת. השנה היתה כה עסירה במאורעות, דאגות, עבודה וחובות, שסותו לא השאיר אחריו הד זה שהיה ראוי לו. ונתיחד נא לפחות ביום השנה למותו עם זכרו של האדם והחבר שהיה לנו כה יקר.

בחיובניותו לא התבלט ביותר. תכונתו המצויינת ביותר היתה ענוותניות. לא היה בו שמץ של גאווה. תכונה זו שהיא נחלת אנשים המצטיינים בעבודתם ובידיעתם. והוא ידע את מקצועו כמו מעטים, ובנגריה עוד כיום מורגש חסרונו, ועדין ריק המקום שהוא השאיר אחריו.

ענוותו הגיעה לעיתים כמעט לבישנות. ורק בחברת הילדים הוא גילה את נפשו מלאת העושר הפנימי, ועל כן אהבוהו הילדים. איתם היה מסחק, והם רחשו לו אמונה שלימה.

וכמו את הילדים, כן אהב את הטבע, את הבריה. ולעיתים מרחפת לנגד עיני דמות קומתו האצילה ברכבו על הסוסה ובלטפו אותה בידיו.

בכלל שפעה אישיותו אצילות. היה גבוה ודק קומה. מתון ומיושב בתנועותיו ובדבורו. זכורני, כמה שקט ומרוכז הוא עמד בעמדה, בזמן המאורעות, עת המסק הותקף ביריות.

ופה, בסורות ההגנה ראיתי אותו גם בפעם האחרונה וסמורה בליבי שיחתנו האחרונה. הדבר היה מאוחר בלילה. שנינו גמרנו את תורנו בשמירה ושכבנו במיטות מאחורי העמדה ושוחחנו בינינו על עברנו בגרמניה. ופחאום הר-גשתי שהנה אריה מדבר עברית. ודווקא אלי, "לגרמני" כמוהו.

ידעתי כמה התקשה ברכישת השפה, על אף התאמצותו הגדולה להיקלט בארץ גם בשטח זה. והנה אחרי זמן רב של גמגום, הוא הגיע לבטוי גם בעברית והיה לי הדבר לאות כי חזק היה רצונו.

אולם, חזק ממנו היה הסוות. בלב סבור הובלנו אותו לקבורה. ואלה שהכירוהו מקרוב בחייו, ידעו מה גדולה האבידה במותו.

* *

*